

BREUS

■ Un història de tres generacions

El dia 11 de febrer, el **Teatre Principal de Palma** presenta la representació única de l'obra ***El fill que vull tindre***, una proposta de la companyia **El pont flotant**. Una reflexió sobre el procés d'aprenentatge

que ocorre de generació en generació, entre avis, pares i fills, i la inevitable projecció de les emocions i els temors dels més grans sobre els més petits. Interpretada per **Àlex Cantó**, **Jesús Muñoz** i **Pau Pons**.

■ Canviar d'identitat per anar al teatre

A partir del 9 de febrer, la **Sala Beckett** acull l'espectacle ***Dybbuk***, una producció de la companyia resident **Sixto Paz**. L'obra s'inspira en les vivències de l'escriptor **Romain Gary** per investigar els límits que es donen entre la realitat i la ficció, la veritat

i la mentida: de la mateixa manera que el francès va aconseguir el reconeixement de públic i crítica publicant amb el pseudònim **Émile Ajar**, ***Dybbuk*** desafia els espectadors a assolir una nova i falsa identitat durant el transcurs de la representació. **Pau Roca** dirigeix l'espectacle, firmat pel dramaturg **Jan Vilanova Claudín**.

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Francesc.Foguet@uab.cat

Territori Koltès

En la solitud dels camps de cotó

DAVID RUJANO

Cada cultura té la seva manera d'entendre l'espai interpersonal. Els mediterranis tendim, en general, a establir distàncies curtes i a sentir-nos còmodes a prop de l'altre. Més enllà de l'espai i del llenguatge no verbal, tanmateix, les paraules continuen essent les que acullen o repel·leixen, apropen o distancien. Les que denoten la formació cultural i la pertinença social. Les que marquen la relació de poder.

Dirigida per Joan Ollé, *En la solitud dels camps de cotó*, de Bernard-Ma-

rie Koltès, escruta les relacions humanes com si fossin un intercanvi material i territorial (TNC). Dos homes es troben en un espai estrany, suburbial, en l'hora tenebrosa i salvatge del crepuscle, com animals noctàmbuls a la recerca de brega o desig. El vincle entre tots dos es fonamenta en un encontre aparentment fortuït i en un *contracte* incert, situat en la frontera de la licitud.

D'alt voltatge filosòfic i d'una gran densitat lírica, l'intens diàleg entre El Dealer (Andreu Benito) i El Client (Ivan

Benet) explora la possibilitat d'edificar amb les paraules un escut a l'instint de depredació. El Dealer es presenta amb humilitat com un home amable, tranquil, cordial i respectuós. El Client, en canvi, es posa a la defensiva, es resisteix a comprar res i mostra la seva agressivitat i la seva feblesa. Malgrat la topada, malgrat la proximitat o la llunyania dels cossos, tots dos s'aferren a l'eròtica de les paraules.

Ollé ha pautat amb bon ritme i saviesa teatral el vibrant duel dialèctic entre tots dos personatges, que ha emplaçat en un espai metafòric de textura tapiesiana i de sonoritat i il·luminació pertorbadores. Entre la monotonia i la desmesura, els dos intèrprets aguanten prou bé el *tour de force* que reclama el text. Amb moments d'una gran rotunditat, en què el doll de paraules indaga les fondàries del sexe, el dolor i la mort.

En la línia d'un Genet o d'un Pasolini, la mirada apocalíptica i implacable de Koltès desemmascara el buit i la frustració de la civilització occidental i dels mites capitalistes. A la dècada del 1980, la potència lírica i l'exploració de la marginalitat del seu teatre van ser una revelació i un revulsiu. Actualment, com era previsible, l'estètica koltèsiana (no pas l'ètica) s'ha integrat com si res en les programacions més *middle class*.